

2006_Lucratives of Joe Quirk

Mit érzel amikor egy idegen átsétál a kerteden ?

Ha egy férfi egymillió dollárt keres, annak olyan vonzereje van, mint amikor egy nő mellnagyobbítást csináltat. Ha ezek a párválasztási preferenciák a kulturális kondicionálás termékei lennének, akkor léteznének olyan kultúrák is, amelyekben idősebb, magas társadalmi rangú nők ifjú, eladósorba serdült fiúkkal házasodnának, és ifjú, eladósorba serdült fiúk idősebb, magas társadalmi rangú nőket csábítanának el. Ilyen kultúrák nincsenek.

Az oktatás általában belezavar a folyamatokba.

Habár a törzsek a Homo erectus evolúciójának teljes hosszában, sőt a Homo sapiens fejlődéstörténetének nagy részében is félnomád életmódot folytattak, ezért csak annyi anyagi vagyona tehettek szert, amennyit magukkal tudtak vinni – vagy amennyit másokkal vitetni tudtak. A hominidák már akkor is mutogatták értékes vagyontárgyaikat – a nagy teljesítményű terepjáró elődje a kagylóból fűzött nyaklánc volt –, de igazából leginkább tiszteletet igényeltek. Az, hogy mennyi cuccot birtokol az ember, kevésbé volt fontos, mint az, hogy hányan akarnak a kedvére tenni. A hominidák igazi természeti környezete nem a szavanna volt, hanem a csoport. Ha hím hominida vagy, és a többiek odafigyelnek rád, a helyeslésedre pályáznak, amikor megszólalsz, elhallgatnak és figyelnek rád, az azt jelenti, hogy vezető szerepet vívtál ki. Az a férfi, aki figyelmet követel magának, a közösség támogatását is megköveteli. Ez azt jelenti, hogy az illető fészekrakásra is kiválóan alkalmas. A fészkek akkoriban nem állandó volt, hanem vándorolt erre-arra.

Az emberek nem letelepedtek, hanem letáboroztak. Ez az oka annak, hogy az emberi fészkek nem annyira anyagi, mint inkább társadalmi jellegű. Nézd végig a többi hominidát a környezetében. Ők a te igazi fészkek. A legtöbb szir-szar, amit összegyűjtünk, valójában arra szolgál, hogy őket lenyűgözzük. Az emberek nem annyira a területért harcolnak, inkább a státusért. A terület és a tulajdon csupán a státust jelképezi. A törzs figyelme afféle lelki birtok, ahol learathatjuk a javakat, amelyekre nekünk, együttműködő majmoknak, a túléléshez szükségünk van. Aki a figyelmet magához ragadja, az magas státusban van, és szexuálisan is vonzó. Ezért jut a roksztároknak több szex, mint a vezérigazgatóknak. Az életrajzban szereplő bekezdések nem váltják ki ugyanazt a zsigeri pleisztocén reakciót, mint a hírnév. Szintén jót tesz, ha netán hírnemű profi kosárlabdázó vagy. Az ugyanis azt jelenti, hogy egyesíted magadban mind az öt jellemzőt, amitől a heteroszexuális nők petefészke hangosan dalra fakad: testmagasság, hírnév, vagyon, szimmetrikus testfelépítés és kisportolt izomzat. Nehéz lesz időt szakítanod arra, hogy időnként kosárlabdázz is. De mi, többiek, alacsony, ágrólszakadt, ismeretlen, kajla kriplik, mi se adjuk fel a reményt. Susan Blackmore, A mémgépezet című könyv szerzője szerint vagy két és fél millió éven keresztül a nők a gondolatok legjobb terjesztőivel párosodtak. Ez az oka annak, hogy a mai nők néha-néha rusnya, anyagilag lepukkant pasikra is bukznak, feltéve hogy a törzs magáévá teszi az illető gondolatait. A dumagépeket bírják a csajok? Amint ezt elolvastam, rögvest nekiültem, hogy megírjam ezt a könyvet.

Az emberi élet : verseny

A párkapcsolatot nem ismerő fajok körében a női féltékenység nem létezik. Mi értelme lenne egy hím miatt összeveszni?

A törzs olyan, akár a Titanic. Amikor a dolgok süllyedni kezdenek, a vagyon

és a kiváltságok döntenek el, ki hal meg és ki marad életben. Mindenki felfelé akar házasodni, mert a felső fedélzeteken vannak a mentőcsónakok.

A kacsacsőrű emlősöket ki lehet nevetni hülye külsejük miatt, de szemtől szemben ez mégsem ajánlatos. Náluk ugyanis egyforma számú hím és nőstény egyed születik, majd a hím ifjancok mérgezett tüskéikkel öldösni kezdik egymást. Mire a nemzedék eléri az ivarérett kort, minden hímre hat nőstény jut. A győztes, soknejű harcosok ezután látnak hozzá a kacsacsőrű kis rohadékok új generációjának előállításához.

„A férfi annyira húséges, amennyire a lehetőségei.”

Miért vágnak a művészek a művészetre? Miért fölösleges a művészet, és miért tartjuk mégis szent dolognak? Az evolúciós biológusok szerint a művészet az udvarlás egyik fajtájaként fejlődött ki. Vegyük szemügyre a művészvilág nagy hódítóját, a lugasépítő madár hímjét. Minden hím lugasépítő óriási Tádzs Mahalt épít, több százszor akkorát, mint a saját testsúlya, és nem egyéb célból, mint azért, hogy a létesítmény belsejébe csalogassa a tojót a három másodpercig tartó nemi aktusra. A tojók meg eljártsszák a műkritikust. A szimmetriát és a színharmóniát nagyon fontosnak tartják, aminthogy a hím madár násztánca esetében is a szimmetriának és a testrészek koordinációjának van igen nagy esztétikai szerepe. A tojók meghozzák esztétikai ítéletüket, és belépnek a lugasba. Puff! Ezzel vége is az előjátéknak. Semmi kedveskedés, dédelgetés. A hím a párosodás után azonnal nekiindul, hogy felhajtja a következő rajongót, a tojó meg elsiet, hogy összeeszkábáljon egy teáscsésze nagyságú, alkalmas fészket, hogy abban ülhessen a tojásain, majd egyedülálló anyaként fölnevelje fiókait.

Lehetséges, hogy fejlett művészi érzékünk ugyanilyen alantas célra fejlődött ki? Sok evolúciós biológus így gondolja. A remekművek megalkotására sarkalló gének az őskori környezetben előnyt élvezhettek, ha az emberek szexuálisan vonzóknak tekintették a művészeket. A szexuális kiválogatódás elmélete azt mondja ki, hogy az őskori emberek és asszonyok előszeretettel párosodtak kreatív emberekkel, mert a kreativitás jó genetikai adottságokra mutat.

A nő és a férfi azonban egymás hatására lett okos, kreatív, szellemes, hűséges és szép. Évezredek során át a párválasztásunk alakította testünket, elménket. Az organizmusok önmagukat alakítják.

A művészet olyan, mint a cinege füttyszava: a szellemi épség tanújele, a szexuális célú cifrázkodás egyik formája. A rajongócskák a jó énekesekre buknak, legyenek bár hímek vagy nőstények. A zene és a tolldísz hozzásegít a szexhez.

A nőstények szexuális díszelgése a természetben ritka, de két esetben előfordul: ha a promiszkuus nőstényeknek meg kell küzdeniük a hímekért, vagy ha a faj monogám, ezért a hímnak és a nősténynek egyaránt el kell kápráztatnia a másik nemet. Amelyiknek nincs szüksége arra, hogy elkápráztassa a párját, az szürke és feltűnésmentes lesz. Amelyiknek versengenie kell a párjáért, az lesz pompázatos. Egy monogám tengeri madárfaj, a bóbitás alka tojója jókora tollfejdísz visel, ezzel jelzi a hímeknek, hogy egészséges.

Az Amerikai Egyesült Államokban a poligünia alig több, mint száz évvel ezelőttig legális volt, de néhány mormon a mai napig is ehhez tartja magát. Amikor ezt megtudtam, szóltam az első szembejövő mormonnak, hogy kész vagyok áttérni, de erre azt felelte, hogy minden feleséget és gyereket az írói

jövedelmemből kell majd eltartanom, és nekem is úgy kell majd öltözködnöm. Most már legalább tudjuk, miért hoznak a mormon férfiak annyi áldozatot a hitükért.

A hosszú távú párkapcsolat evolúciója ellenére bátran kijelenthetjük, hogy a Homo sapiens jobbára monogám hímje bizony alkalmanként félrekefélt. Mindannyian zabigyerekek leszármazottai vagyunk.

Mi vagyunk az egyetlen olyan emlős, amelynek nincs ivarzási időszaka. Az ember nőténye egyedülálló abban a tekintetben, hogy a peteérése észrevehetetlen, és a ciklus teljes tartama alatt fogékony a szexre. Ahelyett, hogy a fogamzóképeség néhány napos időszakára nimfomániába zuhanna, mint a legtöbb emlős, a Homo sapiens nőténye állandóan felajzott állapotban van, csak nem annyira elszántan és végletesen. Fajunk hímjei nem tudják, hogy a nő szervezete éppen készen áll-e a fogamzásra, ezért az ivarzáshoz való vonzódás génjei nem maradtak fenn. Az ember hímjeinek túlnyomó többségét egyáltalán nem vonzza a kifordult, rózsaszínű fenék. A hominidák hímjeit a kiválogatódás kényszere inkább arra szorította, hogy egész hónapban vonzódjanak és szexeljenek, hátha sikerül kihúzniuk a nyerőszámot. Az ősztrusz időszakán kívüli szex szinte sohasem vezet terhességhez. Az ember esetében a legtöbb közösülés nem a megtermékenyítést szolgálja, hanem a kötődést erősíti. Az evolúciós biológusok szerint a Homo sapiens nőténye azért alakította ki ezt a szexuális titokzatosságot, hogy a hímeket izgalomban tartsa, és azok hajlamosak legyenek a tartós kapcsolatra. A testünkbe kódolt működés az agyunkba is bele van kódolva, ez okozza a nők legendás tartózkodását és a férfiak tanácstalanságát. A férfiak szeretnék kitalálni, miként vehetnék rá a nőket a szexre, a nők meg azt szeretnék, hogy a férfiak folyamatosan találgassanak. AA titkolózás paranoiát szül. Nézd meg, hogy a Homo többsége miként kezeli a menstruációt. A hímek rémülten menekülnek szigorú rendszabályokat alkotnak. A nők úgy rejtegetik a ciklusukat, szégyenletes dolgot, és titokzatos rituálékkal leplezik. Mi, Homo sapiens hímek színváltó fenekek híján honnan tudhatnánk, mi zajlik le odabent? A Homo sapiens hímjei mind a mai napig nem tudtak olyan készséget

kifejleszteni, amelynek segítségével a fogamzás valószínűségét a hangulat változásából olvashatnák ki. A Homo sapiens nőtényeiben kialakult az a képesség, hogy ciklusukat összehangolják a törzs összes többi nőtagjával, így a hímeket valósággal fejbe kólintja a hormonok dagálya, de a férfiak számára még ez is túlságosan finom jelzés. Lehet ezért hibáztatni bennünket? Alig hétmillió évvel ezelőtt még rózsaszín fenekekről szólt az egész. Ha egy hím Homo sapiens akar szexet, sokkal nehezebb dolga van. Ha három méter távolságból büszkén felmutatja erekcióját, az a nőtény Homo sapiens esetén nem válik be. Az sem, ha egyből a szeméremajkaira veti rá magát. A Homo sapiens hímjének általában a nő nemi szervétől a lehető legnagyobb távolságban kell kezdenie. Szerencsére minden út a csiklóhoz vezet, mivel a nőtény Homo sapiens testének szinte minden porcikája a klitoris meghosszabbítása. Az út a lány nyakától a vulvájához hetekig is eltarthat. (Abban a kollégiumban, ahová én jártam, hónapokig.)

Nők számára szóba jöhető férfit találni olyan, mint gyémántgyűrűt keresni a vurstliban. Akinek méhe van, jól teszi, ha körültekintően üzletel. Aki az értéktelen sperma termelésére állt be, az akkor jár el helyesen, ha megkülönbözteti magát a tömegetől, és erre az a legjobb megoldás, ha fészekrakási képességére hívja fel a figyelmet. Amikor angol szakosként diplomát szereztem, a szüleim nyaggatni kezdtek, hogy szerezzek állást, és kezdjek el pénzt keresni. De én fölötte álltam ennek. Talán a bankszámlájával mérjük az ember értékét? Egyéniségem végtelen lehetőségeit szorítsam be a gazdasági érték korlátai közé? Ugyan! Én költő leszek! A mai napig nem fordult elő, hogy valamelyik versem randihoz segített volna. Volt néhány nagyon meghitt és mély pillanatom, az igaz, és némelyik nő még elismerését is kifejezte a metaforáim iránt. (Vagy a hasonlataimról beszélt? Sosem tudom, melyik melyik.) A szóbeli szavazatokat a versek kapják, nem vitás.

Ruandában és Burundiban élő vatuszi törzs valóságos szépségversenyeket

rendez, csak ott a férfiak a versenyzők és a nők a versenybírák. Az udvarlási rituálé egészen fantasztikus; aki nem látta, el sem hinné: felnőtt, házasulandó férfiak táncolnak és szökdécselnek egyetlen nő előtt, aztán várják a döntést. A vatuszi nők a nyurga termetű, nyílt tekintetű, hosszú orrú, egészséges fogsorú férfiakat kedvelik: azokat, akik – és ez a legfontosabb – a legmagasabbra tudnak ugrani. A női ízlés eredményeképpen a népcsoport férfitagjainak szeme kidülled, szemük fehérjének nagy része látható, orruk hosszú, mint a lovaké, termetük langaléta és sovány. Akad köztük két és fél méter magas is. Mind úgy néznek ki, mint Manute Bol, a 215 centis kosárlabdázó, aki erről a vidékről, a dinka törzsből származik. Azok a fickók aztán úgy tudnak ugrani, mint a fene. Ha a vatuszik egyszer elindulnak az olimpián, nagy bajban leszünk. A vatuszi törzs Közép-Afrika keleti részén él. Ezzel szemben a Közép-Afrika nyugati részén élő pigmeusok nem sokat adnak a testmagasságra. Nemzedékekkel ezelőtt e néptörzs férfi- és nőtagjai úgy döntöttek, hogy az egészség legpontosabb mérőeszköze az egészséges tompor. Ebből ered a biológusok által steatopygia néven ismertjelenség, magyarul: a nagy fenék (zsírfarúság). Ha alacsony termetű vagy, és steatopygiában szenvedsz, látogass el egy pigmeus faluba: nagy sikered lesz! A ruandai vatuszik átlagos magassága 196 centiméter. A Kongóban élő mbuti pigmeusoké 132 centi. A világ legmagasabb és legalacsonyabb népe alig pár száz kilométerre él egymástól, és ez mind azért van, mert a lányok arrafelé az ilyen pasikat bírják. Amire gerjedünk, az formálja a testünket is, agyunkat is. Minden hím pávában megvannak a pazar farkdísz kialakulásához szükséges gének, de csak azok a pávakakasok tudnak pompás farkat növeszteni, amelyek sok táplálékhoz jutnak. A páva farka olyan, mint az amerikai férfi esetében a tágas lakóház, a vatuszi esetében a magas termet, a pigmeusoknál a tömör tompor. Mind a bőséges fogyasztás közszemlére tétele. Azt közli a világgal: „Nézzétek, milyen hatalmas vagyok a pávák között! Térjünk a lényegre!” Ez a nőknek isteni hatalmat ad, amivel a férfiak testalkatát formálhatják. Mi vagyunk az első faj, amelyik tud erről a hatalomról. A pleisztocén kor australopithecusai, ergasterei, erectusai, habilisai és az ősi Homo sapiensek esetében is a nők párválasztása lett az emberi faj megmentője.

Az a cápa, legyen bár hím vagy nőstény, amelyik a párválasztás során az önzetlenséget és a szóképekhez való érzéket helyezi előtérbe, az utód életben maradása szempontjából ártalmas géneket választ, mert a cápa túléléséhez nincs életbevágóan nagy szükség altruizmusra, sem a szóképek iránti érzékre. Mivel a hominidák szaporodásához szükséges legnagyobb erény az együttműködésre és a kommunikációra való képesség, így azok a hominidák, akik altruizmusban és metaforákban erős párt választottak, több, életben maradt utódnak örvendhetek, mint azok a hominida hölgyek, akik párválasztásnál a hátszony alapján döntöttek volna, vagy annak alapján, hogy milyen porhanyós a partner agyveleje, ha szex közben elmajszolják.

Miért elégedetlenkedünk? Tudod, mi a pszichoterapeuták vágyálma? Egyszer az életben nagyon szeretnének kifakadni valahogy így: – Mindig csak a nyafi, a nyafi, a nyafi. Mondja, maga mást se tud, csak panaszkodni? Anyádra ne hivatkozz. Ő semmit sem tehetett az érdekedben. Nem ő a felelős azért, hogy Homo sapiensnek születél. Azért negatív gondolkodású mindenki, mert az ember problémamegoldó lény. Agyunk úgy van beállítva, hogy arra figyeljen, arra összpontosítson, ami nem stimmel. Végül is a civilizációnkban rengeteg minden jól működik. Mostanáig nem tapasztaltam éhínséget, nem törtek rám martalócok, hogy megerőszakolják a lányomat, és elvigyék a cuccaimat. Van vízvezeték, az is tök rendben van. Ezt itt számítógépen írtam, kinyomtatták, megjelent, te meg most ebben a percben, a jövőben olvasod. Az ébresztőrádióm hangjára emeltem föl a fejem az ergonomikus párnáról, és a rádió még azt is tudatta velem, hogy milyen lesz az idő. Majdnem vakon ébredtem fel, de a látásomat varázslatosan helyreállította két kis olcsó műanyag izé, ami rátapad a szemgolyómra. Emberek százai fektették munkaórák ezreit abba, amit reggelire megettem, az enivaló nagy részét a világ távoli pontjairól szállították az asztalomra: a borsot, a sót, a lazacot, a tojást, a brokkolit, a növényvédő szereket, meg persze a vasat, a niacint, a riboflavint meg a többi mindenfélét, amit az az egyetlen szelet búzakenyér tartalmazott. Az a rengeteg szellemi teljesítmény, ami az ágyneműmet meg a ruhámat tökéletesen lágyra szövő gépek

megkonstruálásához kellett, mind hiba nélkül ott volt, működött. A védőoltások megóvtak a betegségektől, a szappan eltávolította bőrömről a kórokozókat, egy csodálatos gépezet tisztára mosta az edényeimet. Miért nem vagyok mégsem feldobott hangulatban? Hát azért, mert ez a rohadt kenyérpírító a kenyér egyik oldalát túlpírítja, a másik oldalát meg csak félig, és minden reggel ugyanazzal a traumával kell szembesülnöm: mitévő legyek, pirítsam-e túl a kenyér egyik oldalát, a másik oldalt meg csak félig, vagy állítsam a pirítót feleannyi időre, fordítsam meg a kenyeret, és még egyszer nyomjam meg a gombot? Különben sem fér a fejembe, hogy miért kellene elmennem a boltba új kenyérpírítóért, amikor az adott helyzetben minden józan ember csak arra az álláspontra juthat, hogy a kenyérpírítógyártó ipar rászolgált a büntetésre: bojkotálnom kellene az egészséget. Az emberi agy nem az elismerésre van alkotva, hanem arra, hogy problémákat keressen, megoldásokat javasoljon, és elégedetlenkedjék, amíg a dolog el nem intéződik. Ha az ember részt vesz egy probléma megoldásában, a mirigyei kémiai örömananyag felszabadításával jutalmazza meg. Ez egyszersmind az önbecsülésünket is át szokta kalibrálni. A siker még az ember testtartásán is meglátszik. Utána viszont azon nyomban célba vesszük a következő problémát, a régi sikerek fölött napirendre térünk, és újból leeresztünk. Az emberi természet nem a megelégedettségre, hanem a fejlődésre teremt. Nem a pusztán életben maradás, hanem az erőfeszítés az, ami gyarapít. A gyíkok nem elégedetlenkednek. A zebrák sem. A halak is eléggé sztoikus természetűek. De hozz csak a világra egy emberi lényt, mi lesz az első dolga? Elégedetlenkedik. Fennhangon. Mihelyt kikerülünk az anyaméhből, azonnal észleljük, hogy valami nincs rendben, és erre mindenkinek a figyelmét fel akarjuk hívni. – Baj van! Itt van ez a száj rajtam, és nincs benne cicci. Feszítenek a gázok. Valakinek tenni kellene valamit ez ellen. A hőmérséklet igen rosszul érinti az érzékenységet. Miért nem lehet mindent komfortilag ideális szinten tartani? Ha valaki előre kitalálná a szükségleteimet, még mielőtt felmerülnek, nem lenne ez a probléma. Lehet, hogy azt akarom, valamilyen ingerkeltő dolgot rázogassatok az orrom előtt, vagy azt, hogy vigyetek el autózni. Nem vagyok biztos benne. Találgassatok, amíg rá nem jöttök. Ne etessetek tovább, aludni akarok. Nem fogtok belehalni, ha ringatjátok a bölcsőmet. Gyerünk már, emberek! Ügyetlenkedés, szerencsétlenkedés, amerre csak

nézek! Hülyéssel vagyok körülveve!

A költők mély, örök sóvárgásokat fogalmazznak meg. A versek nagy része a legmélyebb, legörökebb sóvárgást elégíti ki: a siránkozás utáni vágyat. Hála az égnek, hogy Keats még az antidepresszánsok feltalálása előtt élt. Az ő melankóliájával egyszerűen nem tudok betelni. Ha nem sóvárgott, nem ácsingózott volna, nem is tudna olyan mélyen megérinteni. Akkor úgy hangzanának a költeményei, mint a gyerekversek. A boldog művészet sekélyes. A szomorú művészet mély. Depressziós filmek, tragikus regények, komor festmények, bánatos dalok: ezekből áll a legmélyebb művészet. Vidám filmek, humoros regények, romantikus festmények, örömteli szerelmes dalok: ezek olcsók, banálisak. Mazochista művészi ízlésünkért is az elégedetlenség génje a felelős.

A problémamegoldás bődületes mennyiségű, ennyivalóból kinyerhető energiát igényel. Az értelmesebb főemlősök agya a teljes elhasznált energia 8 százalékát emészti fel. Mi a kalóriánk 20-25 százalékát fordítjuk az agyunkra, amely a testünk tömegének csupán 2 százalékát teszi ki. Ezért van az, hogy többet agyalunk, mint amennyit szaladgálunk. Vidd le a kutyádat a parkba, meg fogod látni, mire gondolok. A kutya szaladgál. Te viszont különféle problémákon rágódsz, többek között azon, hogy vajon miért nem lehetsz gondtalanabb: például olyan, mint a kutyád. Nézd meg azt a jószágot. Csak futkos, lohol, más kutyák fenekét szagolgatja, mintha az élet valami élvezetes dolog lenne. A kis hülye. Hát nem látja ezt a rengeteg gondot?

A kamu orgazmus a férfiakat csapja be, a valódi viszont a nőket Itt van. Megjött a motorral közlekedő pasi, aki az eldugult ereszcsonát szokta kitisztítani. Tudod róla, hogy öntelt, link, hogy rossz apa. Azt is tudod, hogy a férjed a legmegbízhatóbb, legönzetlenebb férfi, akivel valaha találkoztál. És mégis: csak akkor mégy ki az újságért a fürdőköntösödben, amikor a csatornatisztító megérkezik. Az a pasi élettársként kész katasztrófa lenne. De akkor miért fantáziálsz róla újra meg újra? Az orgazmusod a ludas. Saját, titkos működési elve van neki. A többi állat nőténye nem ismeri az orgazmust. Igaz, van némi vita abban, hogy a nyúl és a vadászgörény

nőstényének lehet-e orgazmusa, rajtuk kívül néhány majom, például a colobus, a rövid farkú makákó és a bonobo is érez némi örömet. A humán női orgazmus azonban még a bonobóét is elhomályosítja. A szaporodáshoz a nőstény részéről nincs szükség a gének kilövellésének nagy pillanatára, akkor meg minek ez a felhajtás a csúcspont körül? Miért van a Homo sapiens nőstényének ugyanúgy orgazmusa, mint a hímnek? Hogy ezt kiderítsük, vegyük szemügyre a házasságtörő nőket, a here ravaszdi formálóit. Ha a jó géneket és a kellő gondoskodást ugyanaz a hím szállítja, az a legjobb. Ez a feleség stratégiája, faltól falig. Ha a gének az egyik hímtől jönnek, az ellátmány meg egy másiktól, akkor a javakra koncentráló feleségi stratégia összekapcsolódhat a szeretői stratégiával, amely a génekre hajt. Ezt nevezzük így: házasságtörő stratégia. Számoljuk össze egy átlagos Homo sapiens nőstény életének összes közösülését. A legtöbb a férjéhez kötődik. Szexuális élményeinek nagyon csekély hányada fűződik titkos szeretőhöz. És mégis, egy brit kórház újszülöttjeinek vércsoportvizsgálata során véletlenül kiderült, hogy a csecsemők 10 százalékának apja nem az anya férje! Soha többé nem tudok már úgy ránézni az óvodai ágyacskákra, ahogy azelőtt. A brit lakosság szélesebb körében végzett genetikai mintavétel a tejesember-effektus mértékét inkább az 1 százalék közelében határozta meg, de én mégsem vagyok nyugodt. Hogy fordulhat elő ilyesmi? A tudomány megtalálta a vétkest. A női orgazmus az. Hölgyek, az evolúció azért találta ki a kegyedék orgazmusát, hogy ésszerű terveiket megtorpedózza! Jól van, tudom, ez a tudományos felfedezés némelyik olvasó számára talán nem jelent olyan nagy meglepetést. De akkor mit szóltok a következőhöz? Az orgazmusod valójában spermaosztályozó rendszer. Az orgazmus némelyik férfi spermáját kicsit oldalvást sorolja, félreteszi, hogy szükség esetén felhasználható legyen, más férfiakét meg előbbre veszi, azonnali felhasználásra, kézbesítésre a petefészekhez, elsőbbséggel. A szortírozórendszer gyakran ellentmond a nők tudatos spermahasználati döntéseinek. Ne feledjétek, lányok, ha több szeretőt választotok, az orgazmusnak vétőjoga van. Hogy merészeli az orgazmusod felülbírálni a döntéseidet? Honnan veszi a bátorságot? Akárhonnan. A természetben aránylag ritka a monogámia. Az emlősök 5 százaléka monogám. Ezek többsége kutya vagy majom. A madárfajoknak azonban hivatalosan 92 százaléka monogám. Talán róluk vehetnénk példát. Nézzük meg őket. A

kedves kis madárcák együtt nevelgetik fiókáikat, egy másik boldog madárpár tőszomszédságában, íme a családi értékek! Szeretnénk, ha egészségesek maradnának, ugye? Végezzünk a vérükön laborvizsgálatot. Egy német ornitológus, Wolfgang Forstmeier lefuttatott néhány rutinszerű DNS-vizsgálatot a tojásból frissen kikelt barnafüzike-fiókákkal, és kiderítette, hogy azok 45 százalékának apja nem a tojó párja, hanem a szomszéd. A kis feslettek! Hogy tehettek ilyet? Kérdezd a női géneket. A fiókák hosszú gyerekkora azt jelenti, hogy az evolúció során a hímek megtanultak gondoskodni a tojók fészkeről, így a tojók rájöttek, hogy nem feltétlenül fontos a jó géneket és a megfelelő ellátást ugyanattól a hímtől megkapniuk. Megtehetik, hogy a jó fészkelő- és etetőképességgel rendelkező hímmel lépnek „házasságra”, de titokban egy szexi, tarkább farkú rosszfiúval csináltatják fel magukat. Amíg az apa otthon ül, és vigyáz a gyerekekre, az asszonyka kirepül, és felszarvazza. A tojók annyira ügyesen űzik üzelmeiket, hogy rászédtek az ornitológusokat is – a DNS-vizsgálatokig ők sem sejtették, hogy félrekettyintés zajlik. E lotyós stratégia vezetett el a hímek ezzel versengő stratégiájához: a paranoiához. Ha a férj nem éppen a tojásokat vagy a fiókákat bébiszitteli, akkor a párja után kémkedik, hazafelé terelgeti, vijjogással jelöli a területe határait, és zuhanó bombázóként intéz támadásokat a flörtölési távolságon belülré tévedő szerencsétlen hímek ellen. És valahányszor a sorsüldözött, felszarvazott férj egy kicsit megpihen, a tojó már iszkol is egy bokor mögé, hogy lezavarjon egy gyors numerát valamelyik hosszú farkú hímmel. Ez felháborító, de neki végül is a jövő fiókákra kell tekintettel lennie. A javakról már gondoskodott, most a legjobb géneket kell beszereznie. Egy kutatás felmérte, mennyi csupasz bőrt mutatnak magukból a diszkóba táncolni járó nők. (Egyébként valamennyien a Homo sapiens nőstényei.) A kutatók érzékelték, hogy a közszemlére tett testfelület nagysága ciklikusan változik. A hónap bizonyos időszakában kevesebbet mutattak meg magukból, a hónap más szakaszában sokat. A kutatók megkérdezték a nőket, hogy mikor van a menstruációjuk. Kiderült: a nők tudattalanul bár, de az ovuláció idején választottak ledérből öltözetet. Jaj, kedves női emlősök, ne adjátok az ártatlant. Ovuláció idején a nőstény patkányok az áramütést is elviselve másznak át a drótkerítésen, hogy a hímhez eljussanak. Ismerem a Homo sapiens néhány nőnemű példányát, akik képesek ennél nagyobb fájdalomnak is kitenni magukat, csak hogy

hímet kaparintsanak a markukba. Ha azt hiszed, ravasz női tudattalanod csak a ruházatod megválasztásába szól bele, jól meg fogsz lepődni. Ha olyan pasi vagy, mint én, és meglátsz egy könyvet ezzel a címmel: Emberi spermiumok versenye: Közösülés, maszturbáció, hűtlenség, akkor azt a könyvet kézbe fogod venni. A cím a három kedvenc témámat és az egyik kedvenc hobbit foglalja magában. A könyv csak még nagyobb zavart támasztott bennem. Hogy ismerhetném ki jobban a nőket, ha egyszer ők maguk sem ismerik magukat? Némelyik nő azt sem tudja, hol a csiklója. Másoknak arról nincs fogalmuk, hogy mikor van az ovulációjuk. Persze nem is kell tudniuk. A hűtlen feleségek ovuláció idején tudattalanul fordulnak a szeretőjük felé. Nagy-Britanniában egy 3679 főre kiterjedő felmérés feltárta, hogy a nők a legtermékenyebb négy nap alatt hűtlenkednek a legszívesebben, és az egyidejű orgazmusnak is a félrekettyintéskor a legnagyobb a valószínűsége. Ez a felfedezés aztán tényleg felnyitotta a zsilipeket a vaginakutatás előtt. És van még valami, amiről nem feledkezhetünk meg: hogy a nőnek milyen gyakran van orgazmusa, ha szexel, annak semmi köze sincs ahhoz, hogy milyen gyakran akar szexelni. Egyes nők több szexet kívánnak a házasságkötés előtt, mint utána, és a legtöbb nő az ötvenhez közeledve több szexet akar; az azonban, hogy a nők szexuális vágyai életük során és napról napra miként változnak, az külön történet, és több könyvet lehetne írni róla. Hogy a férfi szexuális vágyai miként változnak élete folyamán, egyetlen haikuban összefoglalható: Harmincöt előtt farkam előttem ébredt. Most meg bealszik. A spermaversenyben, a nők ruhaválasztásában, orgazmusának időzítésében van egy fontos, közös vonás: az, hogy mindez tudatosság nélkül megy végbe. Csak úgy megtörténik. A férj spermiumainak száma megszorodhat, és ezek versenyre kelhetnek a szerető spermiumaival anélkül, hogy a férj egyáltalán tudna a szerető létezéséről. A nők azért választják azt a bizonyos ruhát, mert aznap úépp olyan kedvük van, nem pedig azért, mert tudatosan teherbe akarnak esni egy idegentől a tüszőrepedés éjszakáján. Mindannyian tanakodtunk már, hogy miért történik az orgazmus és miért nem, és mindannyian igyekeztünk már valami módon kontrollálni, több-kevesebb sikerrel. De valójában nem tőlünk függ. Ha a génjeink szaporodási ütemtervéről van szó, mindaz, ami számunkra tudatos döntésnek tűnik, valójában talán csak a biológiai marionett zsinórja. A férfiorgazmus jóval hosszabb múltra tekint vissza, mint a mély

párkapcsolatok. A férfi- és a női orgazmus közötti feszültség annak a másik fajta feszültségnek felelhet meg, amely a férfi elköteleződéstől való félelme és a nő beteljesüléstől való óvakodása között áll fenn. Ezért van az, hogy az orgazmus elérése érdekében sok nőnek koncentrálásra van szüksége, sok férfinak pedig, hogy az orgazmust késleltesse, valami másra kell gondolnia. Az én módszerem az, hogy a Yankees baseballcsapat játékosainak ütésátlagát sorolom magamban. Abban a pillanatban, amint a férfi arra gondol, amit éppen művel, máris vége van. Hibáztathatsz e azért, ha ezt a stratégiát a kapcsolatokra is kiterjesztjük?

Párási viselkedésünk kitűnően működött mindaddig, amíg a számító neocortex meg nem jelent a színen. Nem szívesen mondom, de legalantasabb ösztöneink jóval hosszabb élettartamot tudnak felmutatni, mint legmagasztosabb eszméink. Hüllőagyunk még a neocortex installálása előtt megszerezte magának a vétójogot. Az egyik barátom éppen szerelmes. Nőnemű, és zseniális biokémikus. Az összes tudományos fejtágítót kitüntetéssel végezte el. Döbbenetesen okos; képes például úgy előadni a tudományos felfedezéseit, hogy egész idő alatt egyetlen érthető szót sem használ. Mégis, amikor a pasijáról beszél, ilyeneket mond: „Figyelted, hogy mustárt tesz a szendvicisére? Komolyan mondom: mustárt! Ez annyira rá vall!” Az orgazmus beszél belőle. A zsenik is síkhülyén viselkednek, ha szerelembe esnek, mert a sajátjukat kiegészítő immunrendszert orrontanak. Hüllőagyuk eldöntötte, hogy Ez Ő, és az emberi neocortex mindent elkövet, ami csak lehetséges, hogy a mustárfogyasztást romantikusnak tüntesse fel. Ha a génjeid szaporodásra hajtanak, a legcsekélyebb szükségük sincs arra, hogy értelmesen gondolkodj. A neocortex arra van teremtve, hogy társadalmi kapcsolatot ápolj mindazokkal, akikkel nem akarsz gyereket csinálni. Ha az orrod azt közli veled, hogy az immunrendszered tökéletesen kiegészíti a falu bolondjának immunrendszerét, akkor a génjeid nem akarják, hogy az agyad rájöjjön: ez egyet jelent a társadalmi öngyilkossággal. A szerelem biológiai szerepe az, hogy szenvedélyes, impulzív és hülye legyél. Ezért olyan jó érzés. Figyeld meg: a gyíkok például sohasem lesznek szerelmesek. Nincs rá szükségük. Már eleve hülyék.

Ami természetes, az nem biztos, hogy jó is. A betegség is természetes. A gyilkosság, az erőszak, a hazugság, a házasságtörés mind teljesen természetes, csakúgy, mint ahogy a szeretet, az együttérzés, a bizalom és a hűség is. A gének annyira amorálisak, hogy saját érdekeik szolgálatában az erkölcsöt és az erkölcstelenséget is megteremtették. A darwini kiválogatódás egy sor érzelemmel ruházott fel bennünket, többek között a gyilkos dühvel is. És nem mondta meg, milyen cselekedeteket válasszunk a lehetségesek közül. Ki kopog? A csatornatisztító fazon az: a pénzéért jött. Madáragyad az imént rávett, hogy lazítsd meg a köntösödet, mielőtt ajtót nyitnál. Az emberi neocortex viszont azt mondja: állj ellent az ösztönnek, ne kockáztasd a becses párkapcsolatot. Szabad gének várakoznak az ajtód előtt. A férjed heréinek mérete azt mondja, hogy némelyik nőnemű ősöd sikert ért el a házasságtörési stratégiával. A férfiak és a nők testméretének aránya azt mondja, hogy némelyik hímnemű ősöd sikerrel ölt és alázott meg más férfiakat. A megvalósulásért sóvárgó orgazmus jajongása azt mondja, hogy a kurválkodás néha kifizetődött. Elszoruló szíved viszont így érvel: néha a hűség is kifizetődik. Hogy döntesz?

A csikló és a női orgazmus – ezek sem fejlődtek volna ki, ha nem lennének fontosak a szaporodás szempontjából. A csikló mégis olyan, mint a Loch Ness-i szörny: legendák övezik, néhány elmosódott fényképen figyelhető meg, és néhány megszállott kutató állítja, hogy sikerült megpillantania, de a lényegét tekintve leginkább hinni kell benne. A női orgazmus elérése pedig olyan, mint eljutni a nirvánába. Csak nőknek lehet annyira elvarázsolt örömszerzési helyük, hogy még a neve is ilyen: „G-pont”. Tudod, miért ez a neve? Mert végig kell próbálgatnod az összes pontot A-tól F-ig, H-tól Z-ig, mire megtalálsz. Annyit jegyezz meg, hogy belül van, úgy 6-7 centiméternyire, és legfelül. Lehet, hogy a férfiaknak ezért jobb az irányérzékük. A kognitív térérzék vizsgálata kiderítette, hogy a férfiak elvontan, térképekben gondolkodnak, a nők viszont inkább toronyiránt közlekednek. Képzeld el egy vadászó-gyűjtögető törzset New Yorkban: a férfiaknak tapogatással kell megtalálniuk egy aknafedél alá rejtett tárgyat a Lincoln-alagút fölött, utána be kell mászniuk, hogy felkutassanak egy másik,

láthatatlan, rejtett pontot egy sötét, föld alatti barlang mennyezetén. A nőknek viszont az Empire State Buildinget kell megtalálniuk. Felkészülni! Vigyázz! Rajt! Szerintem nyugodtan ki lehet jelenteni, hogy ez a meccs meg van bundázva, és most már egészen biztos, hogy az anyatermészet nem pasi. A Grafenbergpontot egy férfiról nevezték el, és mi, férfiak ezt a Grafenberget a barlangászat Kolumbuszának tekinthetjük. A cercófmajom pénisze vörös, a szeméremszőrzete fehér, a herezacskója kék. Elfelejtethetjük a fehér fejű sast, mint nemzetijelképet: ez a majom az Egyesült Államok nemzeti színeit viseli, a piros-fehér-kék bemutató jól érzékelhetően hordozza az üzenetet, amelyet országunk a címerállat által közölni akar a világgal. 90 Ha felizgulok, nem tudom eltitkolni. Mi lenne, ha a nők felizgult állapotában egy zászlócska pattanna elő a vaginájukból, ezzel a felirattal: „Kész vagyok!” Vagy petárdák lövellnének ki az ágyékukból? Az európai férfiak 450 évvel ezelőtt hímzett ágyékkupakba pakolták a cuccukat. A hulu törzs harcosai a főemlősök herezacskójának összes színére pingálják ki az arcukat: oldalt élénksárgára, a szem környékét vörösre, a szakállukat kékre. Sok vadászó-gyűjtögető törzsben a férfiak óriási péniszhosszabbítókat viselnek. Új-guineai törzsfőnökök állandóan mereven felfelé álló pénisztokot hordanak, amely olyan hosszú, hogy felér a hasznavehetetlen mellbimbójukig. Arra az esetre, ha a nők mégsem vennék a lapot, időnként péniszparádéra is sor kerül. A férfiak ezt térítésmentesen végzik. Hogy van az, hogy a nők sosem rendeznek ilyet?

A rejtett csikló funkciója: segítségével megítélhető, hogy a hím mennyire jó szerető. Gondolj bele a női gének szemszögéből. Ha a csikló kívül csüngene, mint a pénisz, könnyű lenne megtalálni, ingerelni, és tulajdonosát, akárcsak a pénisz, sűrű közösülésre hajtaná. A nők azonban testileg-lelkileg válogatósabbra vannak teremtve. A női gyönyör olyasmi, amit ki kell érdemelni. A klitoriszt megtalálni nem könnyű, az anyatermészet így gondoskodott arról, hogy a nők a legcsábítóbb férfiakat válasszák. Ezért van az, hogy a nőknek fontos az előjáték, a közösülésre viszont nehezen kaphatók, és ezért panaszkodnak a férfiak arról, hogy a nők csak játszanak velük. A női érzelmek szerkezetileg olyanok, hogy próbára teszik a férfi

képességeit: vajon mennyire képes kedvében járni a nőnek, mennyire hajlandó munkát, gyengédséget befektetni, vadul védelmezni az utódokat? Látni akarják a férfit működésben, egy kis gyengédséget akarnak megtapasztalni, és ha némi gyilkos szenvedély is megvillan a megfelelő pillanatban, az sem árt. Magas az igény szint, és a nő semmire sem jutna, ha nyakra-főre az orgazmust hajszolná. A teste ki akarja próbálni, hogy a férfiban megvannak-e a megfelelő, a női örömszerzésre való gének és a jó atyai gének. Végére is: nem ez a férfiak szerepe? Nézz meg egy péniszt az erekció állapotában. Ha termékeny nő vagy, feltehetőleg akad egy a közeledben. Nem valami kifinomult jelenség, ugye? A hím célja csak annyiban bonyolult, amennyiben a nő megbonyolítja. Ha a gyerekkor hosszú, a természetnek az az érdeke, hogy a petetermelők egy kicsit mindig megfoghatatlanok legyenek. Ha megőrzik titokzatosságukat, a nőtények nagyobb erőfeszítésre készítetik a hímeket, fokozzák a kiválogatódás nyomását abba az irányba, hogy a hímek érzékenyebbé és jobb apákká váljanak. A kiszámítható nő nem szexi. A titokzatos nő, az szexi. Ezért kergetik a nők örületbe a férfiakat, jó és rossz értelemben egyaránt. A petetermelőnek nem érdeke, hogy „kiismerjék”. A csikló és a nő pszichológiája egyaránt arra való, hogy éppen az elérhetőség határán legyen, éppen csak egy kicsit ingerlően, hogy a férfit a szexualitás által odakösse, hogy szerelmessé tegye, hogy ott tart- 92 sa az utódok felnevelése érdekében. A mi fajunk esetében a nők párválasztása idézte elő azt, hogy a férfiak mélyen rezonálnak a nők érzéseire. Berzenkednek, hölgyeim? Szívesebben szexelnének egy páviánhímmel? A páviánhímek nem töltik az időt olyasmivel, hogy „kiismerjék a nőket”. Szívesebben verekednek, mint atyáskodnak. Csak azért, mert a Homo sapiens hímjének empátiás képességei nem érik el a női mércét, még messze túltesznek nőiességben a hím páviánokon. Sok hím Homo sapiens meghízik, amikor a párja másállapotba kerül, szervezetük ösztrogénszintje megemelkedik, néhányan reggeli rosszuléteket, szülési fantomfájdalmakat is átélnek. Ez a nőies viselkedés is a kegyedék párválasztásai nyomán alakult ki, hölgyeim. A nők védtelenebbek, de a piaci előny náluk van. Vegyük például a prostituált pingvineket. Az Adélie-pingvin hímje kavicsal fizet a szexért. Ne röhögj. Képzeld el, mit szólnának a pingvinek, ha azt látnák, hogy a Homo sapiens nőténye színes papírdarabkákért adja a szexet. A kövek értékes

valutát jelentenek az Adélie-pingvinek körében. Ezek a madarak iszapos területen költenek. Lehet, hogy ez a sárban való kettyintés neked izginek tűnik, de a fiókák nevelése szempontjából rettenetes. A kavics arrafelé ritkaság, a nőtényeknek mégis szükségük van rá, hogy magasított, száraz platóra építhessék a fészket. És mindannyian tudjuk, mi van akkor, ha valamely anyagi eszközre a nőténynek rendkívül nagy szüksége van. A hímek összeverekszenek a kövekért, ellopkodják egymástól, felhalmozzák, hencegnek vele. A nők a jó kavicszállítókkal létesítenek párkapcsolatot. Amikor a pingvinférj dolgozni megy, azon fáradozik, hogy kavicsokat gyűjtsön a fészkhöz. Lehet, hogy ezért néznek ki úgy a pingvinek, mintha mindig öltönyben járnának, mint az üzletemberek? Néha, amikor a férj éppen nem figyel, a feleség is kisurran a fészekből, hogy a legősibb módszerrel tegyen szert kövekre. Ahogy csak a pingvinek tudnak oldalogni, sasszézva megközelíti egy pingvinagglegény kőfészket. Amint az a hímektől kitelik, a fészek inkább csak kőkupac. A tojó a jól ismert fejbiccentéssel, szemérmesen, oldalvást odapillog. Ha a hím a fickós hímekre általánosan jellemző kiguvadt szemmel néz vissza rá, akkor a nő belibben, hanyatt veti magát, és tappancsait széttárja. A biológusok elég bizonyítékot gyűjtöttek, elég sok számadatot dolgoztak fel ahhoz, hogy kijelenthessék: ez párzásra való felhívás. A hím megadja, amit a tojó kíván, s a tojó kap egy követ is. Fogja a követ, és Jani pingvin garzonjából visszatotyog vele a fészke. A férj hazatér a munkából, és semmit sem vesz észre az asszonyon. Szerencsére a pingvinek arcjátéka nem nagyon széles skálájú.

A Homo sapiens hímek minden kultúrában sokkal többet fizetnek prostitúcióért, mint a nőtények. A nőknek arra a statisztikailag sokkal kisebb hányadára, amelyik fizet a szexuális szolgáltatásokért, az jellemző, hogy mélyebb kapcsolatra vágnak a prostituáltjaikkal. A felmérések több beszélgetést, több együtt töltött időt, a magánélet nagyobb mértékű megosztását, több dédelgetést mutatnak. Egy férfi prostituált, akivel interjút készítettem, elmondta, hogy sok nő, számára érthetetlen módon, hajlandó több száz dollárt kifizetni csak azért, hogy meghallgassák. A férfiak azért fizetnek a prostituáltnak, hogy ne beszéljen.

Ha szeretsz valakit, azt megpróbálsz birtokolni.

A szóhasználatunk is elárulja valódi érzéseinket: a férjem, a feleségem, a gyerekeim. A genetikai érdekeim azonosak velem. A szerelem nem szabad, nem ingyenes. A szerelem drága. Fajunkban azok a hímek, akik utálták, ha felszarvazták őket, akik öltek, ha valaki a párjukkal hált, több gént örökítettek tovább, mint azok, akik nem bánták, ha a párjuk más férfiaktól is elfogad spermaadományt.

A büszkeség és a promiszkuitás a hímek számára nagyon is hatékony stratégia volt, már jóval azelőtt, hogy őseink kimásztak volna a tengerből, elveszítették volna uszonyaikat, és megtanulták volna, hova érdemes beülni egy kávéra. Vadonatúj neocortexünk, amelyet nemrég alkotott számunkra a társadalom és a beszéd, csupán vékony bevonat az ősi, állati agyunkon. A neocortex célja: kordában tartani ösztöneinket, a társadalomban való hosszú távú tervezés érdekében. Csakhogy az ésszerűségnek is az a célja, hogy az ösztönöket szolgálja. Ösztönök nélkül a rációnak nem lenne célja

Én tudományos emberhez méltó érveléssel bebizonyítottam: nekem megvan a jogcímem ahhoz, hogy több partnerem legyen, míg viszont a barátnőmnek meg kell őriznie tisztaságát, kivéve az én esetemben. Nem mintha féltékeny lettem volna a cimboránkra, aki Holdfénynek nevezte magát, csak az zavart, hogy nem szólt nekem a köztük létrejött szexuális kapcsolatáról, még mielőtt létrejött volna, ami ugyanolyan, mintha hazudozott volna, a szó heideggeri értelmében. Bonyolult filozófiai alaphelyzet, amelynek megértéséhez nagyméretű férfiagyra van szükség. Azt javasoltam a lánynak, hogy olvasson Foucault-t. Erre ő felhívta a figyelmemet arra, hogy körben járkálok, és úgy hadonászom a villával, mint törzsi harcos a lándzsájával, de ez nem jelenthetett cáfolatot a mély, ősi ösztönre, amely filozófiámat diktálta. Holdfény elárulta az ideológiát, ez itt a baj. Ezek után az a legésszerűbb reakció, ha rózsaszín fényű sólámpámmal szétzúzom Holdfény koponyáját, és a nőmet batikolt csadorba burkolom tetőtől talpig. Ez az ő védelmét

szolgálja! Még ennyit sem képes felfogni?

Mi, kispénzű pasik is szerezhethünk pluszfeleségeket magunknak. Öregem, elegend van a tulajdonosi szemléletben megrögzött nyugati nőkből, akik szemellenzősen viszonyulnak ahhoz, ha lefekszel a húgukkal? Vannak még nyitott gondolkodású társadalmak, ahol a nincstelenek is kiélhetik minden fantáziájukat. Azokon a vidékeken számos fogamzóképes, pucér nő osztozik önként egyetlen férfi nemzőszervén, és még főznek is az illetőre. Ha ott akarsz élni, ahol a nők egymásnak ajánlgatják a péniszedet, menj olyan helyre, ahol sokféle halálos betegséget lehet összeszedni. Egy pornóstár életét élheted, csak annyit kell tenned, hogy meztelenül járkálsz a cecelegyek sűrűjében, és olyan folyó vizét iszod, amelybe beteg gyerekek ürítenek. Ha torzulások, fekélyek és hirtelen halál nélkül megéred a felnőttkort, sok extra szexre számíthatsz. A járványokkal, betegségekkel sújtott társadalmakban a nők néha a poligüniát választják, mert inkább osztoznak a legegészségesebb férfin, mint hogy kizárólagos joguk legyen a leghűségesebbre. Semmi sem imponál úgy a nőknek, mint a masszív immunrendszer.

A nők azok, akik akkor hűtlenkednek, ha rosszul érzik magukat a bőrükben. A férfiak inkább olyankor lépnek félre, ha nagyon biztosak önmagukban

A nők féltékenyebbek az érzelmi kötődés miatt, mint a szexuális hűtlenség miatt. A férfiak féltékenységének tárgya inkább a szexuális hűtlenség, mint az érzelmi kötődés. A nők attól tartanak, hogy párjuk titkos szexuális kapcsolata esetleg érzelmi kötődéshez vezethet. A férfiak viszont attól, hogy ha a párjuk érzelmileg kötődik egy férfihoz, az esetleg titkos szexuális kapcsolathoz vezethet. Párjuk hűtlenkedése esetén a nők inkább megalázottságot és elhagyatottságot éreznek, a férfiak inkább megalázottságot és dühöt. A legszélsőségesebb fiziológiai reakciót – amikor

minden kis rezgő rajztű rémítő magasságban táncolt a grafikonon – akkor mérték a kísérlet során, amikor a férfiak azt képzeltek el, hogy a párjuk forró szexbe bonyolódik egy másik férfival. Miért? Az apa sohasem lehet biztos abban, hogy a gyerek tőle van. Az anya sohasem lehet biztos abban, hogy a párja minden anyagi erejét a közös gyerekekre fordítja. Amikor a csecsemő kibújik a testedből, bizonyos lehetsz benne, hogy a te génjeidet hordozza. Ha viszont valaki másnak a testéből bújik elő, nem lehetsz biztos abban, hogy a te génjeid vannak benne. Az anyaméhetlenekben és az anyaméheseekben más-más érzelmek alakultak ki a szaporodási érdekvédelemmel kapcsolatban. A nő féltékenysége a javakat őrzi. A férfi féltékenysége a méhet.

Megfigyelések szerint az Egyesült Államokban a férfi gazdagságát a felesége szépségén lehet a legjobban lemérni; a nő vonzerejét pedig azon, hogy mennyire vagyonos a férje. Minél gazdagabb a férfi, annál tökösebbnek érzi magát, annál könnyebben indul rá a fiatalokra, szépekre. Minél szebb a nő, annál jogosabban formálhat igényt a vagyonra, a státusra. Mi, többiek pedig a szórakoztató műfajokban figyelhetjük, ahogy a gazdag és szép emberek megszerzik, amire vágnak. A Dallas című tévésorozat nagyon népszerű lett az olyan társadalmakban, mint például Pakisztán, ahol a házastársakat a család rendeli össze, és a nők fátylat viselnek, hogy a férfiakat megkíméljék bájaiktól. Amikor legutóbb megnéztem az adatokat, a Baywatch sorozat egymilliárd nézőt mondhatott a magáénak, ami azt jelenti, hogy öt év alatt annyi embert térített meg, mint az iszlám ezer év alatt. A burzsoázia diszkkrét bája című művészfilmnek a legutóbbi vetítésen kilenc nézője volt, egytől egyig Berkeley lakosai. Ha a film címéből a legtöbb ember a szavak felét sem érti, abból már tudni lehet, hogy a filmet nem tömegfogyasztásra szánták. Hasonlítsd össze a Baywatch és a Biblia tömeghatását (mindkettőben nagy szerephez jut a szex és a társadalmi státus), és be fogod látni, hogy bizonyos emberi preferenciák univerzális érvényűek. A férfiakat a termékenység és az egészség vonzza. A nőket a státus és a vagyon. Mindkét felet vonzza az intelligencia, a kedvesség, a jó mód. És mindkét felet vonzza a jó humorérzék. Lesz is rá szükségük.

Szexi dolog a veszély. A társas szabályrendszer evolúciója azt a fejleménythozta, hogy szexuális vonzalmat érzünk a veszély iránt. Hogy miért? A család arra törekszik, hogy meghatározza, kivel párosodhatsz. A gének viszont arra nógatnak, hogy idegenek génjeivel keverd őket. Ha a rokoni hálózat nem hagyja jóvá a szeretődöt, ebből biztosan tudhatod, hogy idegen génjei vannak. Márpedig semmi sem szexibb és semmi sem veszélyesebb, mint az idegen.

A nőstény rovarok gyakran nagyobbak, agresszívabbak és okosabbak a hímeknél. A közösülés közben a nőstény imádkozó sáska leharapja a párja fejét, és nyakcsontjából issza a vért, ami éppenséggel fokozza a fej nélkül maradt hím teljesítményét. Ebből mindenféle metafora származtatható, de azok megtárgyalásától most eltekintek. Az udvarlás könnyen kinyírhat. Sok állat mindent kockára tesz a szerelemért. A szentjánosbogár lámpáscskájában a szerelem világol, mint szemafor az éjszakában, ami könnyű prédává teszi őt a denevérek számára. A nőstény szúnyog zümmögése zene a hím füleinek, de idegesíti azt az óriást, akinek véreére szüksége van az utódok táplálása céljából. Az élő szervezetek megalkotása során az anyatermészet újra meg újra bebizonyítja, hogy a szex fontosabb, mint a túlélés. Ha a pillanatnyi örömeért az életet is feláldozó gének több eleven utódot eredményeznek, akkor az öngyilkos szexuális viselkedés válik uralkodóvá a populációban, egészen odáig, hogy a hím pókok önként hajtják magukat a nőstény halálos harapása alá. Nézd meg, hogy ugrándozik a hím gazella, hogy magára vonja a figyelmet, amikor megpillantja a tigris. Nem fog ebbe belepusztulni? Nézd meg a páva hatalmas, mindenbe beleakadó farktollait, amelyek miatt a ragadozók könnyűszerrel elkapathatják. Nem fog ebbe belepusztulni? Nézd meg a kamasz fiút, aki fölspécizett kocsijával száguldozik a lakóövezetben. Nem fog ebbe belepusztulni? Nézd meg azt a húsos oroszlánfókát, amint véres verekedésben döntik el, hogy melyik fog majd párosodni a nőstényekkel, ahelyett hogy demokratikusan megosztoznának rajtuk. Nem fognak ebbe belepusztulni? A túlélés másodlagos. Minden a szex. A túlélési

ösztön arra van kitalálva, hogy a szaporodási ösztönt szolgálja. Szerencsére van már neocortexünk, amely az információ tárolására és újrahasznosítására szolgál, így az emberek messze túlélhetik szaporodási életszakaszukat, hogy bölcsességüket továbbadják utódaiknak.

Poliandriának nevezik, ha egy nőnek kettő vagy több férje van. Világunkban, ahol a poligünia (többnejűség) uralkodik, ez a családmódelldítő kivételt képez. Különösen akkor, ha számításba vesszük, hogy a poliandria kultúrája patriarchális társadalmakban működik. A férfiak megállapodnak egymással abban, hogy ketten fogják ellátni az asszonyt! Az egy asszonyon osztozó két férj szinte mindig testvére egymásnak. A kultúrák nem egészen 1 százaléka engedi meg, hogy egy nő két fivérrel házasodjék, és minden ilyen kultúrának van egy közös vonása: nincs elég területük. Sétálj át ártatlanul a szomszédod előkertjén, és meg fogod látni, hogy a Homo sapiens területvédő állat. Jelöld meg a gyepet a háza előtt egy kevés ártalmatlan vizelettel, és szenvedélyes területvédő reakciónak lehetsz tanúja. A Homo sapiens utódai szeretnek új területeket meghódítani, új családokat létrehozni. Ezért terjeszkednek a városok. Ha a területfoglaló fajok hímje nem képes területet foglalni, a nőtények nem hajlandók párosodni vele. És mi van akkor, ha egy egész Homo sapiens törzs fogy ki a területből, nincs hová terjeszkednie? A legtöbb, poliandriában élő társadalom Ázsia déli részén, elszigetelt, zárt területeken található. Ha Tibetre gondolunk, a spiritualitás, a satori jut eszünkbe, pedig eszünkbejuthatnának a kétférjű asszonyok is. Gyanítom, hogy a barátnőm ezért érdeklődik annyira a megvilágosodás tibeti módozatai iránt. Aztán ott van a nair nép, ők az indiai Malabár-parton laknak, és az uralkodó brahminok kis területekre szorították össze őket. Asszonyaik közül sokat elhurcoltak a külföldi szexipar martalócai, így a nők ott kisebbségben maradnak. Aztán ott vannak a Himalájában élő japán törzsek, a serpák, a bhutiák, a lepcsák. Meg az északkeleti khaszák, a tamil Naduban élő todák, a keralai naduk. Ezekben a kultúrákban két fivér passzolja egymásnak az asszonyt ide-oda. Nem könnyű az embernek területi követelésekkel fellépnie, ha hegycsúcson él, vagy magas hegyek, esetleg óceánok veszik körül, vagy túlerőben lévő ellenség

zárja el a külvilágtól, aki meghagyja neki az elszigetelt élőhelyet, mert az nem ér annyit, hogy harcoljon érte. Ha a föld nem eléggé termékeny, néha két férfi munkájára is szükség van egy asszony és a gyermekei eltartásához.

A tasmániai vízityúk nem valami szívödöglesztő teremtmény. Leginkább a pulykára hasonlít. Némelyiknek mégis sikerül két férjet is a keze ügyében tartania. Miért ne? A monogám tyúk átlagos utódszáma hat és fél. A poliandrikus tyúk átlagos utódszáma kilenc és fél. De miért mennek bele ebbe a férjek? Kilenc és fél utód fele kevesebb, mint hat és fél utód mindenestül. Hímenként alig négy és háromnegyed utódra jön ki az átlag. Mi a válasz? A feleségen csak fivérek osztoznak. A fivérek génjeinek a fele azonos, így a géneknek megfelel, ha ők ketten megfelezik a tyúkot. Ily módon mindkét fivér génjei átlagosan hét és egynegyed utódban jelennek meg, ami jobb, mint a hat és feles átlag. Igaznak bizonyul a régi közmondás: jobb ma egy veréb, mint holnap hat és fél tasmániai vízityúk fióka. Vagy mi. Hát az igazi pulykákkal mi a helyzet? Alan H. Krakauer, a Berkeley Egyetem végzős hallgatója fedezte fel, hogy a pulykafivérek összefognak a legidősebb bátyjuk kiházásítása érdekében. Ki gondolta volna, hogy a pulykák ilyen tehetséges kerítők? Miközben a domináns testvér a szokásos előadást produkálja – színes tollait meresztgeti, peckesen lépdel, légszákját pengeti –, a fivérei is meresztgetik a tollukat, de a lépdeléstől és a pengetéstől eltekintenek – kábé úgy viselkednek, ahogy Ricky Martin táncosai a színpad háttérében. Ráadásul kifelé fordulnak, hogy elriasszanak bárkit, aki a bratyó bemutatóját meg akarná zavarni. Krakauer tanulmányozta 51 hím, 75 tojó és 325 utód DNS-ét, és megállapította, hogy az altruista, nőtlenséget fogadó fivérek több gént örökítettek tovább. Hogyan? Hát úgy, hogy a magányos hímek által nemzett fiókákhoz képest a testvéri támogatással működő domináns hímek hétszer annyi fiókát nemzettek. Az önkéntes aggregényeknek így, a domináns fivér jóvoltából, több génje öröklődött tovább, mint ahányat bármelyikük képes lett volna előállítani. Hajlamosak vagyunk megfeledkezni arról, hogy nem az egyenes ági leszármazottak száma fontos, hanem a továbbörökített gének százalékaránya. Ha több gént tudsz továbbadni úgy, hogy a feleségedet

megosztod a fivéreddel, akkor az evolúció át fog alakítani: kifejezetten feldobott leszel, ha a bratyód etyepetyél a nejjeddel. Ha viszont van terület, ahová terjeszkedhetsz, és vannak meghódítható nők, akkor inkább elteszed láb alól a tesódat, mint hogy megengedd neki a nejjeddel való etyepetyét. Egyszer majdnem kinyírtam az öcsémet egy szelet szülinapi torta miatt, úgyhogy jobban teszi, ha rá sem néz a barátnőmre. Ha viszont a családuknak egyáltalán nem lett volna területe, a szüleink ugyanazt mondták volna a barátnőmre is, amit a tortára mondtak annak idején: – Adj belőle Öcsinek is! Ő meg bezúdulna a hálószobámba, és azt visítaná: – Ez nem ér! Én is akarok! Az eszkimók nem a világ legjobb minőségű földterületeivel rendelkeznek. A férfiak néha meg is osztoznak a feleségeken. A férjtársak azonban lépten-nyomon kioltják egymás életét. Miért nem képesek az eszkimók normális poliandriában élni? Mert ők nem rokonokkal osztják meg az asszonyt. Láthatjuk, hogy a gének differenciált továbbélése érzelmeket gerjeszt, és előrevetíti a várható viselkedést. Ha a párkapcsolatban élő hím génjei megfelelő százalékarányban továbböröklődnek, akkor nincs gyilkos féltékenység. Ha csak csekély arányban öröklődnek, akkor a féltékenység felüti rút fejét.

Az evolúciós biológiában újra meg újra azt tapasztaljuk, hogy az állati viselkedésre ezek a genetikai egyenletek adnak magyarázatot. Állítsd be a paramétereket, futtasd le az egyenletet a számítógépeden, és megjósolhatod a viselkedést. Ami a génjeink számára a legkedvezőbb, az fogja megszabni az érzelmeinket. Az evolúciós biológusok már kidolgoztak néhány egyenletet, amelyek megjósolják az együttműködés, a versengés, az önfeláldozás, a rokon szeretet, az ellenségesség különféle formáit.

A nyugati országokban minél alacsonyabb az átlagos nő testsúlya, annál magasabb a társadalmi állása. Az élelmiszer-hiányos társadalmakban, szintén átlagosan, minél nagyobb a nő testsúlya, annál magasabb a státusza. Beverly Hills-i esküvők előtt a menyasszonyok önkéntes száműzetésbe

vonulnak „zsírégető farmokra”, vagy a Weight Watchers (Súlyfigyelők) mozgalomhoz csatlakoznak, hogy belefogyjanak a menyasszonyi ruhába. A nigériai annang népcsoportban a serdülő lányokat afféle hizlalószobákban különítik el, hogy megfelelően dundivá váljanak a szexhez. A személyi edzők szigorú fegyelmet kényszerítenek rájuk. Semmiféle testmozgást nem engedélyeznek. Kötelező az állandó zabálás. Amikor az annang lányok eléggé testessé válnak az ovulációhoz és a párválasztáshoz, a többi lány irigykedve nézi átmenetileg gömbölyded idomaikat. Azokban a kultúrákban, ahol jól tápláltak az emberek, a vékony nőket kedvelik, mert soványnak lenni nehezebb. Ahol alig van mit enni, a kövér nőket kedvelik, mert ott meghízni nehezebb. Amikor a parasztok a földeken dolgoztak, az urak meg a kastélyaikban henyéltek, a fehér emberek a halvány bőrszínű tartották szépnek. Attól fogva, hogy az ipari forradalom a gyárakba, fedél alá kényszerítette a munkásságot, és csak a gazdagok engedhették meg maguknak, hogy egzotikus helyekre utazzanak, a fehér ember a napbarnított bőrszínű kezdte szépnek tartani. Ha egy népet leigáznak, az alávettettek következő nemzedéke már a hódítókat fogja szebbnek tartani. Csupáncsak azért, mert azoknak nagyobb a presztízszük.

A nőstények az első nem, a hímek a második. Isten nem a férfi oldalbordájából formálta ki a nőt. Az őskori csajok csapatok formálta ki a női ribo(rda)szómákból. Régebben, amikor még mindenki nőnemű egysejtű volt, úgy hoztuk létre a lányainkat, hogy kettéhasadtunk. Amikor a szaporodás szempontjából előnyössé vált az egyének közötti géncsere, megkezdtük a szexet, ami változatosságot, sokféleséget eredményezett. Egyes leszármazottak kisebbek lettek, mások nagyobbak. Ez érdekesebbé tette a szexuális versengést. A nőstények kiadták az utasítást a riboszómágyárnak, hogy alkosson kisebb leszármazottakat, amelyek a mozgékonyabb érdekében feláldoznak bizonyos mennyiségű tápanyagot. Ezek lettek a hímek. Az egysejtű nőneműek egyszerűen nem akartak többé szinglik maradni. A hímek géneik felhasználásával akartak utódokat létrehozni. Azért találták fel a hímeket, hogy legyen, aki a géneket hordozza egyiküktől a másikig. Figyeld meg, hogy a kezdet kezdetétől a hímek mozgékonyabbak,

agresszívabbak, éhesebbek, a nőstények stabilabbak, fogékonyabbak, tápanyagokkal jobban ellátottak. A férfinak az áll érdekében, hogy ne legyen finnyás, a nőnek viszont az az érdeke, hogy nagyon is válogasson.

Azt se tudod, fiú vagy-e vagy lány? A nemi szerveid csak részben adják meg a megfejtést. Ahhoz, hogy férfi vagy nő legyél, nem elég csak annyit mondani: „Fütyim van, engedjete föl a lombkunyhóba!”, vagy „Tessék, itt a puncim, gyerünk vásárolni!” Ahhoz, hogy hímnemű vagy nőnemű légy, egy egész csomó testi és **tudati cókókra** van szükség. Sok férfinak nincsenek meg a szükséges alkatrészei, sok nőből hiányzik némelyik női alkatrész, sokunknak meg jutott a másik nem alkatrészeiből is, és ezek mind kölcsönhatásban állnak egymással az agyunkban. De mi a franc az, hogy „hangulat”? Egyébként pedig kikérem magamnak, hogy a barátnőm azt mondja: pofátlanság meccset nézni, amikor beszél hozzám. Pedig pont ő az, aki odajön, és beszélni kezd, amikor én meccset nézek.

A valódi szerelmet nem te választod. A valódi szerelem választ téged. A szerelem csak úgy megtörténik. Nem tehetünk róla, de ellene sem. A szerelem mindent elsöprő szenvedély, mert amikor szerelmes leszel, a génjeid nem óvnak, és nem kímélnék mindaddig, amíg meg nem találsz az optimális párt, akkor viszont ezt duruzsolják a füledbe: „Párasz és párkapcsolat, most azonnal, mindenáron! Ez az, amire teremtettünk. Forduljanak fel a barátok, szúrd el az életedet, pokolba a jövőddel, mert most van itt a lehetőség, hogy kiszabaduljunk a te veszendő testedből, át a következő nemzedékbe.” Amikor itt az udvarlás ideje, minden, ami él, virágba borul. A hernyóból pillangó válik. A bimbóból virág, majd gyümölcs. Belőled komplett idióta. A nőnemű lények illatukkal betöltik a légkört, így hirdetik termékenységüket. A hímek harcossá változnak, fegyvereik a fejükből nőnek ki, a színes hadi zászló a farkukból, a sörényükből vagy a nemi szervükből mered ki. Minden, ami él, készen áll a szaporodásra, vagy arra, hogy az igyekezetbe belehaljon. Úgy tűnik, ez az,

amire teremtve vannak, ez életük célja. Pedig dehogyan, az életnek nincs célja. Az a sok biológiai szépség nem *avégett* bontakozik ki, hogy a gének lemásolhassák önmagukat, hanem *amiatt*, mert a múltban így ment végbe a gének másolása.

(Joe Quirk: Prúdek és paráznák. Park 2006)

<http://www.identitytheory.com/joe-quirk/>

<http://www.apspeakers.com/speaker/joe-quirk>

https://luptaanticapitalista.files.wordpress.com/2010/06/its-not-you-its-biology-_the-science-of-love-sex-and-relationships.pdf

